

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΜΕΤΟΧΙΟ ΚΥΚΚΟΥ
ΣΤΙΣ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024**

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα, ἀγαπητοί Χριστιανοί. Ἡμέρα, ἡ ὁποία ἔχει ὀρισθεῖ ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο, ὡς ἡ Κυριακή, κατά τήν ὁποία ἐορτάζεται ἡ ἀναστηλωσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί πανηγυρίζεται γενικότερα ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον ὅλων τῶν αἱρέσεων. Ἡ εἰκονομαχία, πού ταλαιπώρησε τήν Ἐκκλησία γιά ἑκατό καί πλέον χρόνια, εἶναι γνωστό ὅτι προκλήθηκε ἀπό τόν αὐτοκράτορα Λέοντα τόν Ἰσαυρο, ὁ ὁποῖος, μέ τό διάταγμα πού ἐξέδωσε τό 730 μ.Χ. ἀπαγόρευσε τήν προσκύνησι τῶν ἱερῶν εἰκόνων, μέ τήν ἀναρτησή τους σέ μέρος ὑψηλότερο, ὥστε νά μήν μποροῦν νά τίς προσκυνοῦν οἱ πιστοί, ἀλλά στή συνέχεια καί μέ τήν πλήρη καταστροφή τους. Τό θλιβερό αὐτό γεγονός δημιούργησε τίς δύο παρατάξεις, τῶν εἰκονοφίλων καί τῶν εἰκονομάχων. Μεταξύ δέ τῶν δύο αὐτῶν παρατάξεων διεξήχθησαν σκληροί ἀγῶνες καί ἐχύθη αἷμα ἀρκετό. Πολλοί, κυρίως ἀπό τήν παράταξι τῶν εἰκονοφίλων, βασανίσθησαν καί σφαγιάσθησαν, ἄλλοι δέ ἐξορίσθησαν μέχρι τήν ἐπάνοδο τῶν ἱερῶν εἰκόνων στήν Ἐκκλησία καί στήν πρέπουσα θέση τους τό 843 μ.Χ.

Ὡς ἀφορμή τῆς διαμάχης ἐκείνης, ἀναφέρονται οἱ ὑπερβολές ἀπλοϊκῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπέδιδαν στίς ἱερές εἰκόνες λατρευτική καί

ὄχι τιμητική προσκύνηση. Αυτό ἔδωσε ἀφορμή στους εἰκονομάχους νά ισχυρίζονται ὅτι ὁ Θεός, ἄρα καί ὁ Χριστός, δέν μπορεῖ νά ἀπεικονισθεῖ. Στήριζαν δέ τόν ισχυρισμό τους αὐτό, στήν ἀπάντηση, τήν ὁποία ἔλαβε ὁ Μωυσῆς, ὅταν ζήτησε νά δεῖ τόν Θεό: «οὐ δυνήση ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γάρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται» (Ἐξ. 33, 20). Στήριζαν, ἐπίσης, τόν παράλογο αὐτό ισχυρισμό τους καί στή δεύτερη ἐντολή τοῦ Δεκαλόγου, πού δέν ἐπιτρέπει τήν παράσταση τοῦ Θεοῦ: «οὐ ποιήσεις σεαυτῶ εἰδωλον...» (Ἐξ. 20, 4). Στήριζαν ἀκομῆ τόν ισχυρισμό τους αὐτό καί στήν Καινή Διαθήκη, ὅπου ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὑπογραμμίζει, ὅτι: «Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε» (Ἰω. α' 18), Καί εἶναι πράγματι ἀλήθεια, ὅτι τὸ ἀνεικόνιστο τῆς θείας οὐσίας εἶναι σαφῆς διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ ὁ Τριαδικός Θεός εἶναι ἀόρατος καί ἀπερίγραπτος, καί γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι ἀδύνατη ἡ ὁποιαδήποτε παράσταση καί ἀπεικόνισή του.

Μέ τήν ἐνανθρώπηση, ὅμως, τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔγινε δυνατή ἡ εἰκονογράφηση τοῦ θεανδρικοῦ του προσώπου. Μέ τή σάρκωση τοῦ Χριστοῦ, τονίζει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, «ἐσχηματίσθη ὁ ἀσχημάτιστος Θεός», ἡ σάρκωσή του μάς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νά τόν ἀπεικονίζουμε, νά ζωγραφίζουμε τήν εἰκόνα του καί νά τήν προσκυνοῦμε. Καί ἡ προσκύνηση αὐτή δέν εἶναι λατρεία τῆς ὕλης, ἀλλά κτιστός τρόπος προσέγγισης καί λατρευτικῆς ἀναφοράς στόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό.

Γιὰ τήν Ἐκκλησία μας, ἐπομένως, τὸ πρόβλημα τῆς εἰκονομαχίας ἦταν κυρίως θεολογικό. Ὑπερμαχώντας γιὰ τίς εἰκόνες, ἀγωνιζόταν γιὰ τὸ ἴδιο τὸ θεμέλιο τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, πού εἶναι τὸ δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἄρνηση τῶν εἰκονομάχων, νά δεχθοῦν τήν ἀπεικόνιση τοῦ θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ταυτόσημη μέ τήν ἄρνηση τῆς θεανθρώπινης ὑποστάσεώς του. Μία τέτοια ὅμως ἄρνηση, τονίζει ὁ μέγας Ρώσος Θεολόγος Παῦλος Εὐδοκίμων, «καταστρέφει ὅλη τήν οἰκονομία τῆς σωτηρίας, ἐξορίζει τόν Θεό στόν οὐρανό, καί ἀφήνει τόν ἄνθρωπο γυμνό καί ἀπελπισμένο στήν ἐρημιά τοῦ κόσμου».

Προσκυνοῦμε, λοιπόν, τίς ἱερές εἰκόνες, ὄχι γιατί ἀποδίδουμε τήν προσκύνηση στήν ὕλη, ἀλλά διά τῆς ὕλης ἀποδίδουμε τήν προσκύνηση στά εἰκονιζόμενα πρόσωπα. «Ἡ γάρ τῆς εἰκόνος τιμή ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει», τονίζει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἀλλά οἱ ἱερές εἰκόνες ἔχουν καί ἓνα ἄλλο σπουδαῖο σκοπό, κατ' ἐξοχή παιδαγωγικό, διδάσκουν. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ὑπογραμμίζει: «...καί ὅπερ τοῖς γράμμασι μεμνημενοῖς ἢ βίβλος, τοῦτο καί τοῖς ἀγραμμάτοις ἢ εἰκόν».

Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία κατέστησε τήν εἰκόνα κατηχητικό της ὄργανο, πρὸς εὐχερῆ ἐκλαΐκευση τῶν διδασκαλιῶν τῆς πίστεως. Εἶναι δέ τόσο ζωντανή ἢ διδασκαλία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μέ τίς εἰκόνες, ὥστε, κατά τόν Μέγα Βασίλειο, «ὅ,τι ὁ λόγος μεταδίδει διά τῆς ἀκοῆς, ἢ ζωγραφική τό δεικνύει σιωπηρῶς μέ τήν παράσταση».

Διδάσκουν, λοιπόν, οἱ ἱερές εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Διδάσκουν, ἀφενός μέν τή συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, ἀφετέρου δέ τήν ἀνάβαση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό.

Γενικά, ὅπως τονίζει ὁ Φώτης Κόντογλου, ἡ ὀρθόδοξη βυζαντινὴ εἰκόνα θέλει νά μάς ἀνεβάσει ἀπό τά αἰσθητά στά νοητά, ἀπό ἐκεῖνα πού βλέπουμε μέ τά ὕλικά, τά σωματικά μάτια μας, σέ ἐκεῖνα πού βλέπει, ὅποιος ἔχει μάτια πνευματικά, δηλαδή, ἀπό τά ἐφήμερα στά αἰώνια. Ὅπως, λοιπόν, τό ἄσμα τῆς Ἐκκλησίας ἐξαγιάζει τήν ψυχή μας διά τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς, ἢ εἰκόνα τήν ἐξαγιάζει διά τῆς αἰσθήσεως τῆς ὀράσεως. Γι' αὐτό καί δέν πρέπει νά παραλείψουμε νά τονίσουμε, ὅτι οἱ ἱερές εἰκόνες εἶναι καί

λατρευτικό αντικείμενο τῆς ὀρθοδόξου λατρείας, τό ὁποῖο εἶναι τόσο στενά συνδεδεμένο μέ αὐτή, ὥστε δέν ὑπάρχει λατρευτική ἐκδήλωση τῆς Ἐκκλησίας μας χωρίς εἰκόνες.

Ἐπιβάλλεται, λοιπόν, νά προσκυνοῦμε τίς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἀποστόλων τῶν μαρτύρων καί ὄλων τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατί, ὅπως ἀναφέρει καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, οἱ ἅγιοι «ζῶντες, πεπληρωμένοι ἦσαν Πνεύματος Ἁγίου» καί, μετά τήν τελευτή τους, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παραμένει συνεχῶς μέσα στίς ψυχές τους, στά σώματά τους, στίς ὄψεις τους καί στίς ἅγιες εἰκόνες τους. Κατά δέ τόν ἱερό Χρυσόστομο, «ὁ Θεός τιμώντας τούς ἁγῶνες καί τό μαρτύριο τῶν ἁγίων, τή μέν ψυχή την κρατάει στόν οὐρανό, τό σῶμα δέ καί τά λείψανα τοῦ σώματος τά κρατάει στή γῆ πρός σωτηρία τῶν ἀνθρώπων».

Πρέπει, ἐπίσης, νά προσκυνοῦμε, γιά νά ἁγιαζόμαστε, καί διάφορα ροῦχα ἁγίων καί μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατί ἡ χάρις καί ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διαμέσου τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος τῶν ἁγίων, μεταδίδεται καί σέ αὐτά. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει δύο σχετικά παραδείγματα: τό πρῶτο βρίσκεται στό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, κεφ. η' 44, καί ἀφορᾷ στά ἱμάτια τοῦ Χριστοῦ, καί ἀναφέρεται στήν αἱμορροῦσα γυναῖκα: Λέγει τό κεφάλαιο αὐτό: «...προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς». Δηλαδή, ἀφοῦ πλησίασε ἡ αἱμορροῦσα γυναῖκα ἀπό πίσω τόν Ἰησοῦ, ὥστε νά μήν τήν ἀντιληφθεῖ κανείς, ἐπειδή ντρεπόταν νά γίνει φανερό τό νόσημά της, ἄγγιξε τό ἄκρο τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐνδύματός του καί ἀμέσως σταμάτησε ἡ αἱμορραγία της, Τό δεύτερο παράδειγμα βρίσκεται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, κεφ. ε' 15, καί ἀναφέρεται στή θαυματουργική σκιά τοῦ ἀποστόλου Πέτρου καί τῶν ἄλλων, βεβαίως, Ἀποστόλων, Λέγει τό κεφάλαιο αὐτό, σέ ἀπ' εὐθείας μετάφραση: «Τόσο πολύ δέ ἐσέβετο αὐτούς ὁ λαός, ὥστε ἔβγαζαν ἀπό τά σπίτια τους στίς

πλατείες ασθενείς και τούς έβαζαν πάνω σέ κρεβάτια ή σέ πρόχειρα φορεΐα, μέ σκοπό, όταν θά περνούσε από τό πλήθος εκείνο ό Πέτρος, νά πέσει, έστω και ή σκιά του, σέ κάποιον από τούς ασθενείς αυτους και νά τον θεραπεύσει. Αλλά και ό ιερός Χρυσόστομος προσθέτει, ότι: «όσα κατόρθωσε ή ζώνη του Αποστόλου Παύλου, δέν μπορούν νά πετύχουν όλοι μαζί οι κληρικοί». Τό ίδιο και ή Ζώνη της Παναγίας· όταν την άπλωσαν πάνω στή σύζυγο του αυτοκράτορα Λέοντος του Σοφού, τή βασίλισσα Ζωή, πού έπασχε από δαιμονοπληξία, άμέσως θεραπεύθηκε. Έπιβάλλεται, λοιπόν, νά προσκυνούμε τις ιερές εικόνες και τά λείψανα των άγιων, άκόμη δέ και τά ρούχα και τις παντοϋφλες τους, όπως ειρωνικά λέχθηκε, αλλά πρέπει, προκειμένου νά μήν σκανδαλίζουμε τούς πιστούς, νά αποφεύγεται ή έμπορευματοποίησή τους, όπως πρέπει νά αποφεύγονται και οι υπερβολές, κατά τις ύποδοχές τους. Όταν ύποδεχόμαστε, π.χ., κάποιαν εικόνα ή λείψανα άγιου δεν χρειάζονται, νομίζω, κοσμικές ύποδοχές μέ στρατιωτικά άγήματα και μπάντες. Πρέπει νά περιοριζόμαστε σέ καθαρά θρησκευτικές ύποδοχές. Δέν ύπάρχει, πιστεύω, ωραιότερη ύποδοχή από αυτή, πού γίνεται μέ ένστολους ιερείς, ένδεδυμένους, δηλαδή, μέ τά ιερά άμφιά τους, και φέροντας «ανά χειρας» τό ιερό Ευαγγέλιο και εικόνες του Χριστου, της Παναγίας και των Αποστόλων, προπορεύονται παρατεταγμένοι σέ δύο άράδες ένθεν και ένθεν της ύποδεχόμενης εικόνας ή λειψάνου. Τό όλο δέ σκηνικό πλαισιώνεται μέ τούς μελωδικούς ήχους εκκλησιαστικής βυζαντινης χορωδίας.

Και λόγου γενομένου περί σκανδαλισμου, αγαπητοί Χριστιανοί, δέν θά μπορούσα νά μήν αναφερθώ στα όσα φοβερά και έμετικά βλέπουν καθημερινά τό φως της δημοσιότητας, και άφοροϋν σέ όρισμένους έπίορκους μοναχούς, στην άρτιπαγήσα (πρό διετίας περίπου) ιερά Μονή Όσίου Αββακούμ στό χωριό Φτερικούδι, οι όποιοι δέν στάθηκαν στό ύψος τους, και μέ τις παρεκτροπές τους κατασκανδαλίζουν τό χριστεπώνυμο

πλήρωμα της Ἐκκλησίας μας, καί δίνουν δυστυχῶς τήν εὐκαιρία σέ ἑκείνους πού λέγουν, πῶς εἶναι τάχα ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἀλλά στήν πραγματικότητα εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροί της, στούς ἄθεους δηλαδή καί τούς αίρετικούς, τούς προβατόσχημους αὐτούς λύκους, πού παρουσιάζονται, ὡς κατασκανδαλισμένοι δῆθεν, ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πού στόχο ὅμως ἔχουν ὄχι τήν «κάθαρση», ὅπως διατυμπανίζουν, ἀλλά τήν ξεθεμελίωση καί τήν ἀπόρριψη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Καί στήν κατεδάφιση αὐτή συμβάλλουν, δυστυχῶς, καί οἱ ἀντιμαχόμενοι στήν ὅλη ὑπόθεση κληρικοί, πού καθημερινά τροφοδοτοῦν τά Μ.Μ.Ε. μέ νέες, σκανδαλώδεις πληροφορίες τοῦ δαιμονικοῦ αὐτοῦ σκανδάλου, πού συνταράσσει τήν Ἐκκλησία μας. Καί αὐτά (τά Μ.Μ.Ε.), πού μόνο τά σκάνδαλα ἐλκύουν τήν ὁσφρηση καί τήν ὄρασή τους, αὐτά πού δέν ἀσχολοῦνται μέ τήν Ἐκκλησία παρά μονάχα, ὅταν πρόκειται νά ἐλέγξουν σκάνδαλα τῶν λειτουργῶν της, αὐτά πού ποτέ δέν καταπιάστηκαν νά ἀναζητήσουν τούς ἀγίους της καί νά βοηθήσουν στήν προβολή τους, ὥστε νά γίνουν τά ὑγιή πρότυπα τῶν πελαγοδρομούντων σήμερα νέων μας, ἐν εἶδει τηλεοπτικοῦ «σήριαλ» τά προβάλλουν τμηματικά στίς ὀθόνες τῶν τηλεοράσεων, γιά νά εἶναι πιά δραστικό τό δηλητήριο καί νά πλήξει πιά ἀποτελεσματικά τήν Ἐκκλησία. Μέ τή σημερινή παντοδυναμία τους, ὁ ἔντυπος καί ἠλεκτρονικός τύπος φωτίζουν ἔντεχνα τά σκάνδαλα, γιά νά συμπεράνουν πῶς ἡ Ἐκκλησία δέν μάς χρειάζεται πιά καί νά ρίξουν ἐναντίον της τόν «λίθον τοῦ ἀναθέματος».

Χριστιανοί μου!

Βαρύ ἀμάρτημα ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, χαρακτηρίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί γενικότερα ἡ Ἁγία Γραφή τό σκάνδαλο. Μεγάλη εὐθύνη καταλογίζει σέ ἑκείνους, πού γίνονται ἀφορμή σκανδάλου, μέ ἀποτέλεσμα νά κλονίζονται οἱ πιστοί στήν ὀρθόδοξη χριστιανική πιστη

τους: «οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται», μᾶς λέγει ὁ Κύριος στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο (Ματθ. ιη' 7), γιά νά προειδοποιήσει, ὅτι εἶναι προτιμότερο γιά κάτι τέτοιους ἀνθρώπους νά κρεμασθεῖ στόν τράχηλό τους βαριά μολόπετρα καί νά καταποντισθοῦν στήν ἀνοικτή θάλασσα, παρά νά σκανδαλίσουν ἕναν ἀπό τούς ἀδύνατους καί ἀπλοϊκοὺς αὐτούς ἀνθρώπους. Προλέγει δέ ὅτι θά στείλει τούς Ἀγγέλους του, γιά νά περιμαζέψουν ἀπό τόν κόσμον ὅλους αὐτούς, πού προκαλοῦν σκάνδαλα, καί νά τούς ρίψουν στό καμίνι τῆς φωτιᾶς, στό πῦρ τῆς αἰώνιου κολάσεως.

Πράγματι, ἀδελφοί μου, εἶναι φοβεροί οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, πού ἀπευθύνονται πρὸς ὅλους καί ιδιαίτερα πρὸς ἐμᾶς τούς κληρικούς, πού θά ἔπρεπε νά εἶμαστε τό ἄλας τῆς γῆς καί τό φῶς τοῦ κόσμου. Παρόλα αὐτά, ὅμως, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καί πάλι στό κεφ. ιη' 7 τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου τονίζει: «Ἀνάγκη γάρ ἐστὶν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα», διότι, λέγει, ὅπως ἔχει τώρα ἡ κατάσταση τοῦ κόσμου τοῦ διεφθαρμένου κατ' ἀνάγκη θά ἔλθουν τά σκάνδαλα. Γι' αὐτό καί ὅλοι αὐτοὶ οἱ αὐστηροὶ ἐπικριτές τῆς Ἐκκλησίας, πού χρησιμοποιοῦν τή θρησκευτική εὐαισθησία ἀπλῶς «ὡς ἐπικάλυμμα τῆς κακίας», κατά τόν ἀπόστολο Πέτρο (Α' Πέτρ. β' 16), καί τοῦ μίσους τους κατά τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀξιῶνουν ἡ ἐγκόσμια ζωή τῆς Ἐκκλησίας νά ἀναπαύεται πάνω στήν ἀπόλυτη ἀγνότητα καί καθαρότητα, πού εἶναι καί ὁ ἰδανικός στόχος, δέν πρέπει νά λησμονοῦν ποτέ ὅτι ἡ ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν αὐτῶν κατά τρόπο ἀπόλυτο εἶναι ἰδεῶδες ἀνέφικτο στήν ἀνθρώπινη φύση. Καί ὅτι εἶναι ἀδύνατο μέσα στόν ἀμαρτωλό αὐτό κόσμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου νά ἀποτελεῖται ὀλόκληρο τό σῶμα τῶν κληρικῶν της καί ὀλόκληρο τό πλήρωμά της ἀπό ἔνσαρκους ἀγγέλους.

Ἡ Ἐκκλησία, χριστιανοί μου, εἶναι θεανθρώπινος ὀργανισμός καί στό ὀρατό, ἐξωτερικό, ἀνθρώπινο μέρος τοῦ θεανθρωπικοῦ της μυστηρίου ὑπῆρχαν πάντοτε, ὑπάρχουν καί δυστυχῶς θά ὑπάρχουν καί στό μέλλον σκάνδαλα. Τό φαινόμενο αὐτό δέν εἶναι σημερινό, ἀλλά πάντοτε διά μέσου

τῶν αἰῶνων, συναυξάνονταν τὰ ζιζάνια μαζί μέ τόν σίτο, καί πάντοτε ὑπῆρχαν προβλήματα μέ ἀμεταμόρφωτους ἀνθρώπους. Τό γεγονός, ὅμως, αὐτό σέ τίποτε δέν μειώνει τό κῦρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σέ ἠθικές ἀξίες, οὔτε δίνει τό δικαίωμα σέ κανένα νά ἀνατρέπει αὐτές τίς ἀρχές μέ πρόσχημα τίς παρεκτροπές καί τὰ σκάνδαλα μερικῶν ἐπιόρκων.

Ἡ Ὀρθοδοξη Ἐκκλησία ἔχει τούς μηχανισμούς καί τή δύναμη νά ἐπιτύχει τήν αὐτοκάθαρση της, νά θεραπεύσει τίς πληγές της μέ τή δίκαιη τιμωρία τῶν ἐνόχων σκανδαλισμοῦ, μέ βάση τούς ἱερούς Κανόνες καί τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας μας, καί δέν χρειάζεται τούς αὐτόκλητους ἱεροεξεταστές, πού στόχο ἔχουν νά παρασύρουν τόν λαό μας καί, εἰ δυνατό, ὀλόκληρο τό ἔθνος μας, ὄχι μόνο στήν κατάκριση τῶν συγκεκριμένων ἐπιόρκων, ἀλλά καί στήν ἄρνηση τῆς Ὀρθοδοξίας, στήν κατεδάφιση τῆς Ἐκκλησίας, ἀποσιωπώντας ἐσκεμμένα τό ἐπιτελούμενο ἀπό τήν Ἐκκλησία πολυδιάστατο ἐθνικό, θρησκευτικό, πνευματικό, κοινωνικό, πολιτιστικό καί φιλανθρωπικό ἔργο.

Ἡ Ὀρθοδοξη Ἐκκλησία ἔχει ἀπομείνει τό ἔσχατο σημεῖο ἐνότητας, ὄχι μόνο τοῦ κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλά καί ὅλης τῆς ρωμιοσύνης. Ἄν ἀφήσουμε νά γκρεμιστεῖ μέσα μας ἡ Ὀρθοδοξία, τότε θά ὑπογράψουμε τήν καταδίκη μας. Θά ὀδηγηθοῦμε σέ ἀδιέξοδο. Θά ἔχουμε ἀνοίξει τήν πύλη τοῦ ἀφανισμοῦ μας. Ἡ στέρηση τοῦ ἔθνους μας ἀπό τήν Ἐκκλησία του, ἀπό τή μεταφυσική του παρηγοριά, θά τό ὀδηγήσει στήν ἠθική παραφροσύνη, στήν πνευματική ἀσφυξία, στόν ἀληθινό θάνατο. Γνωρίζουν οἱ ἐχθροί τοῦ γένους μας, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἀποτελεῖ τήν πεμπτοσύνη μας καί τήν ψυχή τοῦ ἔθνους μας. Γι' αὐτό καί προσπαθοῦν, τήν ὑπέροχη αὐτή καί μοναδική ἐθνοποιό δύναμη, νά τήν ἐκμηδενίσουν καί νά τήν καταστήσουν ἄμαχη καί ἀνενέργητη, βάλλοντας καταγιγιστικά ἐναντίον της. Γι' αὐτό καί ἐπιβάλλεται ἡ ἐνεργοποίηση ὅλων τῶν Ἑλλήνων, γιά νά ἀνακοποῦν τὰ

καταχθόνια σχέδιά τους νά κλονίσουν ἐκ θεμελίων τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Χριστιανοί μου!

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα. Ἄς ἀναλογισθοῦμε οἱ Ἕλληνες τίς εὐθύνες μας, ὅπως ἀπαιτοῦν οἱ κρισιμες περιστάσεις τῶν καιρῶν μας, καί ἄς συναισθανθοῦμε τό χρέος μας ἀπέναντι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Γιατί καί σήμερα ἡ Ἐκκλησία, παρ' ὅλες τίς ἐλλείψεις πολλῶν, παρ' ὅλα τά κατά καιρούς σκάνδαλα, πού τήν ταλανίζουν, καί παρ' ὅλες τίς σφοδρές ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν της, παραμένει ἀσφαλῆς λιμένας, γιά τή γαλήνη και τήν ἐνίσχυση τῶν ψυχῶν μέσα στή δοκιμαζόμενη ἀπό τόν ἀναβρασμό τῶν παθῶν καί τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν, ἀνθρωπότητα.

Χωρίς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἄσβεστη λυχνία εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, δέν μπορούμε νά ξαναβροῦμε τόν χαμένο ἑαυτό μας. Δέν ὑπάρχει ἄλλη δύναμη, γιά νά ἀνακόψει τήν περαιτέρω κατολίσθησή μας στό νοσογόνο τέλμα τῆς σήψεως, ἀπό τήν Ἑλληνορθόδοξή μας παράδοση, τῆς ὁποίας φρουρός ἀκοίμητος εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, μέσα ἀπό μύριες ὅσες ἀντιξοότητες, ἀπό διωγμούς σκληρούς καί αἱματοχυσίες ἀπερίγραπες, ἐξακολουθεῖ νά ἐκπέμπει μέχρι σήμερα τή γλυκεία καί ἀνέσπερη ἀκτινοβολία της. Οἱ κήρυκες τοῦ θανάτου τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὄρατοί καί ἀόρατοί ἐχθροί της ἔρχονται καί παρέρχονται, ἡ πίστη ὅμως στήν Ὁρθοδοξία μένει κυρίαρχη στις καρδιές ἑκατομμυριῶν ἀνθρώπων. Οἱ πολέμοί της πεθαίνουν, σβήνουν, λησμονοῦνται καί μόνο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐπειδή ἔχει κυβερνήτη καί πηδαλιούχο της τόν Ἰησοῦν Χριστόν, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, «ποντίζεται» μέν, ἀλλά οὐδέποτε «καταποντίζεται».

Ὅσοι πιστοί, ορθόδοξοι ἀδελφοί! Ὅσοι «νοιώθετε στά στήθη χαλασμό», γιά τά μεγάλα ἰδανικά τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, σταθεῖτε ἐδραῖοι

κάτω από τά ιερά της λάβαρα καί ἐργασθεῖτε. Ἄς ἐργασθοῦμε ὅλοι, γιά νά προσανατολίσουμε τήν ζωή τοῦ λαοῦ μας πρός τήν Ἀλήθεια, ἀφοῦ προηγουμένως γίνει δικό μας βίωμα ἡ Ὁρθοδοξία.

«Στερέωσον, Κύριε, τήν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι». Ἀμήν.